

To smukke Biser.

En^{de} Adelsmand i Strazburg.

I Stratzburg der bo'de en Adelsmand rig,
Paa Guld og paa Penge var ingen ham lig,
Han havde en Datter, som ærlig og skøn,
Elsted saa høilig en Sømand i Len,

V box 24:696

Nu hen til Vestindien skal Sømanden gaa,
De Taarer, som fløde, ei mange just saa;
Hun ønsked ham Lykke, bød hannem lev vel
Dg suktede for ham fra Morgen til Kvæld.

Da tre Maanedes Tider saa henløben var
Saa skrev han et Brev til sin Pigelils Far;
Han beilede og anmodet Faderen om,
At han vilde give ham Datteren from.

Men Faderen svarede herpaa et Nei;
Thi jeg er den Rige, han huer mig ei;
Marie hun græd og hun jamrede sig,
Min Gud, hun udraabte, forbarne du dig!

Tre Maanedes atter i Sorgen randt hne,
Da fik hun et Brev fra sin kjæreste Ven;
Den Dreng, som det bragte, imøde hun gif,
Dg til en Belønning en Daler han fik.

Der stod ubi Brevet: „Marie saa god,
Vær glad i dit Sind, og sat stadigen Mod;
Her vester ved Bergen vi ligge i Havn,
Snart haaber jeg at slutte dig i mit Favn.“

Hvad hænder? Den Fader just træder ind,
Han ahnte det Skete, af voldsomme Sind,
Han hastig udbryder, det gaar som det gaa,
Den Sømand i Verden du aldrig skal saa!

Om han end hernelen den eneste var,
Som Søen har ploiet, du aldrig ham ta'r;
Nu ved du min Villie, den god er og fort;
En Anden har Saet, du lovet er bort.

Du giver mig bort til saa mange du vil,
Mit Hjerte og Villien selv høre mig til;
Den Sømand jeg elsker, den Sømand jeg ta'r;
Ham ynder jeg ene, vær naadig min Far!

Da Skibet i Havnen kom lykkelig ind!
Vær Faderen hurtig ombord som en Vind;
Han kaldte den Sømand i Hast hen til sig,
Som drømte ei om „snart at vorde et Lig“.

Et Affsum, et Affsum, et Affsum du er!
Du hilled min Datter, som var mig saa kjær;
At kjæreste Mand! svarede Sømanden blid,
Jeg elsker din Datter, sæt derpaa din Lid!

Ei Nogen har vidst, hvad vor Samtale var;
Du dette tilgiver, hvis Omhed du har!
Da Faderen fremdrog, just ikke for Skjemt,
En Kniv, som han havde i Kjørtelen gjemt.

Med denne han myrded den Sømand saa god,
Dg lod ham henligge indhyllet i Blod;
Han dernæst med Afstridt til Datteren gif,
Fortalte hvad Ende at Kjæresten fik.

Marie hun iler til Skibet nu hen;
Hun ser som vanvittig sin hendsøde Ven;
Hun Kniven uddrager med kraftfulde Arm,
Hun støder den ind i sin sorgfulde Barm.

Nu Faderen kommer; med stønnende Røst
Den Bøn nu fremstammes fra døende Bryst:
Læg mig i hans Kiste, sæt mig i hans Grav;
Paa dette mit Ønske jeg billig har Krav!

I Sankt Peders Kirke der jordeedes de,
Den herligste Kiste fik Publikum se;
Hvad Livet dem nægted, ved Døden de fik;
Dmslyngende begge til Evighed gif.

Den Faders Misgjerning blev hastig bekendt,
Han angreder sin Daad, og med Mordstaalet vendt
Mod Brystet han beder om Naade til Gud,
Han støder nu til, og har snart aandet ud.

Til Stue han lagdes med Mordstaalet i Haand;
Vel løstnet var Anden fra jordiske Baand;
Men efterat Liget i Jorden var sat,
Man saa ham ombandre hver eneste Nat.

I Haanden han bar den blodige Kniv,
Dg Ildsluer synes omgive hans Liv;
Dg Slangen der saaes fra Taa indtil Top
Dmslynged hans nøgne, udtærede Krop.

En gyselig Ende dog Faderen fik,
Fordi han den stræfsomme Handling begik;
D giv os Fornust, at vi handle her maa,
Saa Fred vi i Død, efter Liv maatte saa.

Til Nordens Kvinde.

Vi har sagt det saa tidt, og Du ved det saa godt,
Du er mægtig, Du Kvinde i Nord.
Du kan fængsle vort Sind, du kan trylle os blot
Med et Blik, med et eneste Ord.

Jeg vil anslaa en tonesuld Streng i dit Bryst,
Jeg vil svinge om Kvinden i Nord:
Det var hende, hvis Barm var dit Ly og din Trost
Da du aabnet dit Die paa Jord.

Det var hende, som stottet din vakkende Gang,
Da du kun var et høieligt Siv,
Det var hende, hvis skønne, begejstrede Sang
Gav din Fædrelandsfjærlighed Liv.

Det var atter en blaasiet, smilende Mø,
Med det guldgule, flettede Haar,
Som udsaaede Kjærligheds ædleste Frø
I dit Hjertes fremspirende Vaar.

Du har faaret den nordiske Kvinde til Liv,
Hendes Medgift var Trostabens Pund;
Hun vil være den lysende Sol i dit Liv,
Som ei sluktes i Prøvelsens Stund.

Hun vil opfange Lidelsens skarpeste Spyd
I sin hvide høitbankende Barm,
For at worde dit Hjerter den salige Fryd,
At omslynge en Søn med din Arm.

Hun vil styrke dit Mod, hun vil opofre Alt,
Naar du strider for Arne og Land,
Hun vil bøies af Kummer og Sorg, hvis Du saldt,
Men dog sige: „Du saldt som en Mand!“

Ja, om Snekken end ghynger paa brusende Hav,
Eller ligger for Anker i Havn,
Bil hun følge og elske Dig tro til din Grav,
Og velsigne dit Minde og Navn.
Says Wilhelm Wiegell.

Pris 10 Dre.

Liljebøhs hos G. B. Strøm.

[Kra] u. a.